

ΑΡΙΑΔΝΗ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ

ΕΛΛΑΜΨΕΙΣ

ΑΡΙΑΔΝΗ ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ

ΕΛΛΑΜΨΕΙΣ

Τίτλος: “**Ελλάμψεις**”

Συγγραφέας: **Αριάδνη Πορφυρίου**

ISBN: 978-618-00-0744-2

Εικαστικό εξωφύλλου: ε.ρ. ρουσσάκης

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

Σειρά: [εν καινώ](#), Αριθμός σειράς: 195

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Αθήνα, 2018

Μέγεθος Αρχείου: 1,0 Mb

Σελίδες: 54

Μορφή αρχείου: pdf

Γραμματοσειρά: cambria

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού.

Στους Μικρούς μου Πρίγκηπες

ΙΟΥΝΗΣ 2017

Ρήγμα χαντάκι
Ιούνης
Αυτή η χλωμάδα
Αυτά τα χιλιόμετρα
Ασθμαίνω
Το φως δε με τύφλωσε
Με εξαϋλώσε
Τα κύματα φτάνουν θολά
Δειλά
Αβέβαια
Λευκοί αστράγαλοι
Κρυμμένοι
Αιχμάλωτοί σπασμένων μάντων
Είχαν όμως μιαν ελπίδα.
Σε ψηλαφώ
Σαν μισοκρυμμένο τατουάζ
Μακρινό
Σαν ειδυλλιακή παραλία.
Κρίμα...

ΓΑΛΑΞΙΕΣ

Διάφανη διάτρητη βραδιά
Όπως εγώ.
Ιόντα απόστασης
Ελλάμψεις
Βαθύ ποτάμι χιλιομέτρων
Όσο απέχουν οι άνθρωποι
Όσο ζυμώνεται η σκέψη.
Στενός ορίζοντας πίσω μας
Μα οι γαλαξίες μπρος μας.
Κόκκινοι γίγαντες
Pulsars
Πανσπερμία αστέρων
Και ψυχών
(Η μήπως είναι όλα αστρική σκόνη
Και μαύρες τρύπες;)
Συμπαντικοί κρότοι του άχρονου.
Ενάδες.
Το χρώμα τυφλώνει.
Θα χαθώ σε ένα νεφέλωμα
Ιριδίζον και άπιαστο.
Εκεί θα τραγουδήσω
Καταλύοντας το χρόνο
Τις αισθήσεις
Το είναι μου.

ΑΠΟΡΙΑ

Βαδίζουν οι μέρες με θόρυβο στιλπνό
Η μετά τη ζωή ζωή μου.
Αποσυνάγωγη.
Αμετανόητη.
Δεν εκπέμπω φως
Γραμμές χαράζω άδειες.
Σχήματα αφής
Δειλά ζητούν τα πάντα.
Με κούρσεψε η σκέψη σου
Μ' ατσάλωσε ο πόνος μας.
Πώς θα κοιμηθώ απόψε
Μαθημένη, όπως ήμουν
Στον ψίθυρο της σιωπής σου;

ΞΩΤΙΚΟ

Δε γίνεται να καταβροχθίσουμε την άσφαλτο
Μόνο το καύμα τυφλώνει.
Η ερημιά της σκέψης.
Σήκωσε αέρα απόψε
Η πυρκαγιά ήδη λυσομανάει.
Αλλά τι να σου κάνει ο άνεμος;
Εγκλωβίστηκε κι αυτός
Σα να 'ταν ξωτικό αθόρυβο
Με σφαλιστά τα χείλη.
Μια μαύρη αυλαία κρύβει τις φλόγες όσο εσύ
Εγκλωβισμένος στη δίνη των πρόσκαιρων
Γεμίζεις απόσταση.
Πόσο ρηχά, αλήθεια...
Ακούω σκιές να περπατούν στις μύτες
Γελώντας ειρωνικά
Πριν καν στέρξεις να μ' αγγίξεις
Πριν βρεις το μονοπάτι.
Σφυριά στο κεφάλι μου.
Χωρίς χάρτη, μόνο με μοναξιά κι οργή
Τι θα γράψεις, ξωτικό;
Ποια ιστορία;

ΚΟΥΡΟΙ ΗΜΙΤΕΛΕΙΣ

Χώρα του θανάτου
Μάς φίμωσες
Ακίνητους στη δίνη σου
Φυγόκεντρους
Αμετανόητους.
Εγκλωβιστήκαμε στους στίχους
Τα λιόδεντρα
Τους ανήκοους λυγμούς της ήττας.
Κομμένα μέλη αγαλμάτων
Αυτό μάς έκαναν.
Κούρους στο λατομείο
Ημιτελείς.
Θέλω πίσω
Όχι τη ζωή μου
Μα τ' όνειρο
Που την ομόρφαινε.

ΤΡΙΤΩΝ

Μια μωβ αίσθηση
Αλμύρας
Αλύπητα τυφλώνει
Ο Έρωτας λυγίζει
Όσο η Νηρηίδα
Αγκομαχά.
Μην ταράξεις τη θάλασσα, Τρίτων!
Το βυθό της τον έμαθες.
Η στεριά σου μένει.
Θα εκτιναχθείς στο Σύμπαν
Σαν έλλαμψη.
Με φως και φλόγα.
Με αγάπη.

ΣΤΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Αυτή η αρυτίδιαστη αίσθηση
Γαλήνης
Δε χωρίζεται στα δυο
Ούτε από μια λωρίδα
Φωτιάς
Τόσο λεία και άχρονη
Που λες θα φθάσεις
Το Βυθό
Χωρίς να ταραξείς
Τη Θάλασσα.
Κοχύλια και θραύσματα
Σε ένα όλον.
Στατική κίνηση
Χωρίς κύματα
Βουητό και σιγή
(Σε θέλω)

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Αυτό το άσπρο άλογο
Μάς θάμπωσε
Καθώς η τρίαινα φίλησε το βράχο.
Κολύμπα στο Αιγαίο, άγρια χαίτη.
Φέρε το μήνυμα.
Η δροσιά σου δεν έφτασε.
Παρανάλωμα γίναμε.
Χρυσαφένια κύματα πόθου
Στη γη του Κέκροπα.
Τα όρια... τα όρια...
Μα δε θα σημαίνουν κάτι
Όταν εξαϋλωθούμε
Γυμνοί
Τρωτοί
Ανειδωτοι.
Η νίκη της θεάς μάς στοίχειωσε.

ΒΥΘΟΣ

Η διττή αλήθεια
Ταλανίζει το σώμα
Άχρονο, ανέγγιχτο, αμάραντο.
Θα σπάσω σε χίλια πρίσματα.
Θα τα εκτινάξω
Τόσο μακριά
Που να μπορέσεις να τα κλείσεις
Στην καρδιά σου.
Αδάκρυτα μόρια
Συμπαγή
Θολά και καθάρια
Όσο η αγάπη μου.
Είναι τόσο στιλπνή η νύχτα
Τόσο τραχύ το πρωινό...
Ξεπλένω τη ματιά σου στο πέλαγος
Του Αιγέα.
Ο Βυθός δε με τρώμαξε ποτέ.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Δε ζούμε πια, το 'χω καταλάβει.
Απλώς υφιστάμεθα.
Όχι μαριονέττες, όχι.
Θύτες και ρουφιάνοι.
Στέκω απέναντι
Λαβωμένη.
Ο Ροσινάντε ρουθουνίζει.
Το κόκκινο σάς μύρισε:
Είναι ζεστό ακόμη.
Je la connais la solitude.
Ρωγμή, ανάσα, οργή.
Όχι όμως ρόγχος.
Κομματιάστηκα
Πάνω στις επάλξεις.
Νομίζετε;
Τα βέλη δε διαπέρασαν το θώρακα.
Το κάστρο είναι φτιαγμένο
Από γρανίτη.
Κι αυτή η χλωμή φιγούρα
Είναι ο δράκος του.

ΝΟΥΜΗΝΙΑ

Πόσο διάφανη η νωχελικότητα
Του πρωινού...
Ψηφίδες η μορφή σου
Γυάλινες.
Με ορίζει ο χείμαρρος
Του βλέμματός σου.
Μια λίμνη αρυτίδιαστη
Τρικυμιώδης
Μια δίνη που πέτρωσε
Βράχος που τρυπάει
Μ' ένα φτερό.
Τον βλέπεις τον ατέλειωτο
Ορίζοντα;
Διακρίνεις μια μορφή
Με κεραυνούς στο στόμα;
Θα γράψω μέτρια...το νιώθω...
Μα θα 'ναι για σένα.
Μόνον.

ΕΞΑΪΛΩΣΗ

Εκεί που τελειώνει το σώμα
Σ' ερωτεύομαι.
Σε πλάθω με κινήσεις αέρινες,
Εκεί που οι αισθήσεις νεκρώνουν
Σε μαγεύω.
Εκεί που αρχίζει το δάσος
Δίνω γροθιά στο σκοτάδι
Από ένα καράβι
Με πανί τις λέξεις σου.
Εκεί που κουρνιάζει ο Έρωτας
Αγγίζω το περίγραμμα που φλέγεται.
Αυτό το φθινόπωρο θα ακούσεις
Την κλαγγή των πουπουλένιων όπλων
Το υφάδι της καρδιάς μου.
Αγκάλιασα τη φουρτούνα
Λάτρευσα τη σκιά.
Ο αντικατοπτρισμός του κορμιού
Θα συντροφέψει τις σκέψεις μου.
Εξαΰλωση.
Δεν περίμενα να σ' αγαπήσω τόσο.

ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Καλά που δεν είσαι ποιητής.
Αλλιώς θα με διαπέρναγες
Με λέξεις ανάλαφρες
Με λέξεις σαν πέτρες
Στα Κυκλώπεια Τείχη.
Τι έγινε, το κάνεις ήδη;
Οι στίχοι δεν εκδικούνται, όμως.
Χαράζουν κι απαιτούν.
Ορίζουν και λειαινούν.
Το ξέρω πως τα βράδια έχουν φαντάσματα
Που κάνουν το χρώμα
Ν' ασπρίζει.
Εδώ είμαι, δε φεύγω.
Δε θα γινόταν, άλλωστε.
Όλο αυτό το φως
Είχε πάντοτε νόημα
Και το 'νωθες.
Μετασχηματισμός.
Καλά που δεν είσαι ποιητής.

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Θα ξαγρυπνήσω για σένα.
Μονόδρομος.
Οι απτές οφθαλμαπάτες
Θα στροβιλιστούν
Γεμίζοντας άμμο τα μάτια μου.
Ακροπατά μια μορφή
Σκοτεινή και διάφανη.
Είμαι εγώ που χορεύω
Ή εσύ που λικνίζεσαι;
Βρεθήκαμε στις λέξεις
Της αγάπης.
Τα νιώθω τα φαντάσματα
Της νύχτας.
Δεν τα φοβάμαι.
Διάτρητη αίσθηση
Μιας λιακάδας που κρύφτηκε
Στους εφιάλτες
Μα κάθε ξημέρωμα
Είναι εκεί.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΠΕΙ

Θα 'θελα να 'ξερα το σχήμα
Του έρωτα
Ή έστω την υφή του.
Τη γεύομαι.
Την πλάθω.
Μια άχρονη λαίλαπα
Μια διαρκής νηνεμία.
Δε χορεύουν μαινάδες πάντα
Στα δύσβατα όρη
Της καρδιάς μου.
Ιώ Βάκχε, ευοί!
Δε θα με τιμωρήσεις
Που κατάλαβα
Ότι ο Ηράκλειτος τελικά
Είχε δίκιο.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΣΠΗΛΛΙΟΥ

Τα χείλη σου γίναν πιο μακρινά
Κι απ' τον Εγγύτατο του Κενταύρου.
Δεν πλανάσαι στο στερέωμα.
Εκεί βρισκόμαστε.
Σε άλλο έρεβος σε ψαύω.
Θες να κρυφτείς
Από τον Έρωτα
(Τι ύβρις, αλήθεια...)
Καμιά νεραϊδοσπηλιά
Δε θα σου δώσει καταφύγιο.
Μόνο η φωτιά θα σε κρατήσει
Η δική σου.
Βλέπω την αντανάκλαση
Με σημαδεύει.
Θέλω να σου φωνάξω
Πως
Δε θα σ' αφήσω
Να χαθείς
Μες στις σκιές.

ΣΠΕΙΡΑ

Και θα 'ρθει η μέρα
Που δε θα ορίζουμε τα βράδια μαζί
Δε θα φτερουγίζουν οι λέξεις σου
Για μένα
Ούτε το φως τους θα με δονεί.
Και θα 'ρθει η μέρα
Που το περίγραμμά μου θα θολώσει
Θα διαλυθεί μες στις σιωπές
(Αχ, αυτές οι σιωπές
Πόσο ουρλιάζουν τελευταία...)
Μα όχι...Ακου...
Και θα 'ρθει η μέρα
Που τίποτε απ' αυτά δε θα συμβεί
Γιατί 'μαι δέρμα στο δέρμα σου
Καθρέφτισμά σου και σιωπή.
Ποτέ δεν έψαξες για Μούσες
Ούτε χωρέσαμε ποτέ
Σε ακαθόριστα Σύμπαντα
Προσδοκιών.
Η τρυφερότητα δεν εγκλωβίζεται.
Αυθύπαρκτη, λιτή και άτρωτη
Διαστέλλεται
Σαν γαλαξιακή σπείρα.
Να είσαι πάντα ο εαυτός σου.
Παλληκαρίσια πορεία.

ΔΟΝΚΙΧΩΤΙΣΜΟΙ

Μισώ τις σιωπές
Τη διάφανη υφή όσων δε λέγονται
Εικόνες χωρίς χαλινάρι
Που άλλο δεν κάνουν
Απ' το να μάς εμπαίζουν.
Λατρεύω τις σιωπές
Μαζεύω μίτους
Από άχρονους λαβυρίνθους
Περιπλανήσεων
Και ναυαγίων.
Πάντοτε δάκρυζα με τους ανεμόμυλους
Δεν άντεχα όσους περιγέλαγαν τον ιππότη.
Σε ψάχνω, Ροσινάντε...
Μη χαθείς και εσύ...

ΛΕΞΕΙΣ

Τα βράδια του χειμώνα κυλάν
Αλλιώς.
Μνήμες διάστικτες σαν αισθήματα.
Οι λέξεις δεν πλάνευαν ποτέ.
Εμείς πάλι
Τις βλέπουμε ανήμποροι.
Πώς λάμπουν τόσο στο ημίφως;
Κάτω από τα σκεπάσματα μετράω
Τον ψίθυρο μιας ανάσας.
Κλείνει ο ορίζοντας ή μού φάνηκε;
Όσο περισσότερο σωπαίνω
Τόσο τρυπώνεις στις φλέβες μου
Ή γίνεσαι αέρας στα μαλλιά μου.
Στενεύει ο κόσμος των λέξεων.
Βαθαίνεις μέσα μου
Τόσο απόλυτα μακρινός
Όσο μια παλιά οπτασία
Που επανέρχεται.

ΑΣΤΡΟΒΡΑΔΙΑ

Τα βράδια ενίοτε στενεύουν
Το στερέωμα.
Ατένισα τον Κηφέα ξανά και ξανά.
Και την επηρμένη Κασσιόπη
Που σ' όλα ήταν λάθος.
Πώς μας πνίγουν
Αφόρητα
Τα πλοκάμια από τα τέρατα.
Θαλάσσια; Όχι βέβαια...
Εσώτατα
(Γ' αυτό και πάνοπλα).
Μπορεί να ξέρεις πολύ καλά να πληγώνεις
Ξέρεις όμως και άριστα ν' αγαπάς.
(Σβήσε το φως...κοιμήσου...
Εγώ θα κρατήσω το τηλεσκόπιο λίγο ακόμη)

ΑΡΙΑΔΝΗ

Δένεται γύρω απ' το λαιμό μου
Η αλυσίδα του Μινώταυρου
Ισχυρότερη των μίτων μου.
Πώς όμως γίνεται
Να 'χει μεταξένια υφή;
Τυλίγομαι στα πέπλα μου
Κρύβομαι πίσω τους.
Αδιόρατο φως πάνω από τις σπηλιές
Οι τελετές συνεχίζονται.
Πολύχρωμος ο κόσμος
Μα αγαπημένος αυτός των ματιών σου.
Μεγάλη παραφωνία τα μαύρα πανιά.
Ο γιος της Αφροδίτης τα τοξεύει.

ΑΠΟΨΕ

Τόσο μικρή απόψε
Σαν σπόνδυλος ενός κίονα
Που ξέφυγε τη φωτιά και το τσεκούρι
Μα όχι αλώβητος.
Τον λείανε η βροχή
Τον κούρσεψε η σιωπή.
Πώς νιώθω το θρυμματίσμα
Του όλου.
Ανασαίνω την απουσία
Χωρίς δάκρυ.
Πίσσα ο Ωκεανός
Δεν τρομάζω
(Μα πότε πρόλαβε;)
Άλλος ένας χειμώνας μοναξιάς.
Δεν τον άξιζα.

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Πόσο καθαρά βλέπουμε
Μες απ' το πρίσμα του Έρωτα;
Δίνη.
Μια πτήση έξω απ' τη στρατόσφαιρα
Το χάδι σου
Χωρίς σκέψη ούτε αιδώ
Τόσο απρόσμενα σύντομη
Τόσο βαθιά λυτρωτική
Έκρηξη Super Nova
Μη απτή.
Νομοτέλεια;
Δεν έχει σημασία
Κομμάτια ήσουν, το 'ξερα.
Με πλήγωσε όμως
Που δε δέχτηκες να γίνω εγώ
Η κόλλα τους.

ΝΤΟΜΙΝΟ

Ένα αεράκι στην αρχή
(Ούτε καν ρυτίδα)
Τουβλάκια από ντόμινο
Οι λέξεις
Σαν άμμος στα δάχτυλά μου
Οι σκέψεις
«Κι εσύ να λείπεις»
Όμορφα που τα 'γραφες, Γιάννη...
Οι απουσίες ορίζουν τα πάντα μας
Οι παρουσίες καλύτερα να τούς έμοιαζαν
Οι μίτοι δεν αρκούν
Ποτέ δεν ακούσαν.
Μα τόσο εύκολη η έξοδος απ' το Λαβύρινθο;
Τόσο δύσβατοι οι δρόμοι
Για τις καρδιές των ανθρώπων;

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΙΣ ΑΧΤΙΔΩΝ

Βούτηξα ξανά στην πηγή
Βγήκα παρθένα.
Ο ήλιος πάνω στο κορμί μου
Εξαγνίζει.
Όλα καινούρια.
Τυφλώνομαι.
Οι σκιές των βράχων
Δε με αγγίζουν πια.
Ο Κένταυρος απέναντι
Βυθίζει τα μάτια του
Στα μάτια μου.
Λυγίζω.
Πόσες ανάσες
Πόσες προσμονές...
Αναγεννήσεις αχτίδων.

ΙΕΡΟΥΡΓΟΣ

Αν κάθε λέξη μας ακροβατούσε
Ανάμεσα σε έρωτα και θάνατο
Ο χορός του Αρλεκίνου θα σταμάταγε.
Πότε θα σε ξαναερωτευτώ;
Στροβιλισμοί
Σωμάτων, σκέψεων, εποχών.
Η πίκρα του σχεδόν
Τα πάντα στο περίπου.
Μίλια μετριούνται
Στη σφαίρα του άχρονου.
Κι αν μπήκε ο χειμώνας ποιος ενδιαφέρεται;
Στο ηλιοστάσιο μπορεί ν' ανταμωθούμε.
Τότε που οι ψαλμοί θα σιγήσουν.
Δεν έχω καμιά απάντηση – για σκέψου...
«Sacra facit vates: sint ora faventia sacris»*
Αυτό θα έπρεπε να αρκεί.

*Προπέρτιος Ωδές 4.6.1

ΜΟΝΑΞΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

Ψάχνω όσα ψιθυρίσαμε
Ή και όσα φωνάξαμε
Χωρίς ν' ακουστούμε.
Έλεγα ο χρόνος μάς ορίζει.
Περιμένω τις λέξεις μας
Ως κι αυτές απούσες
Εκτοπισμένες από άλλα λόγια.
Οι δρόμοι πάντα θα προσμένουν
Το είναι μας.
Δεν είναι πόνος
Είναι παράπονο
Είναι μοναξιά αγάπης.

ΝΗΡΗΙΔΑ

Μια ανέμελη πτήση
Με δανεικά φτερά από κερί.
Τον είδα τον νεαρό υβριστή.
Καταποντίστηκε.
Μια θάλασσα θλίψης
Λευκό παραπέτασμα κυμάτων
Οράματα που βάφτηκαν γκριζα.
Πολλές κόρες είχε ο πατέρας μου
Κι όλες μας αθόρυβες
(Πάφλαζαν τα κύματα,
Δε γινόταν αλλιώς).
Πολλές μικρές υπάρξεις
Κρύφτηκαν πίσω μου
Χαμογέλαγα στη θλίψη τους
Τη δική μου θλίψη.
Οι θνητοί δε γνωρίζουν
Το μάταιο κάθε αγάπης.

ΣΤΙΓΜΕΣ

Στιγμές ευτυχίας
Μόνο αυτές υπάρχουν.
Δεν το πιστεύεις;
Καμιά ομίχλη μπρος
Πορευόμαστε κρατώντας τες στο χέρι
(Ή έπρεπε να πω στην καρδιά;)
Δε στροβιλίζονται σαν χιονονιφάδες
Ούτε απηχούν μουσικές.
Απλώς υφίστανται
Διάφανες κι ελεύθερες
Έλεγα η αγάπη έχει απαντήσεις
Κραδαίνει ρομφαία
Ισοπεδώνει
Αναγεννά.
Πόσο νωρίς για ένα σκίρτημα;
Πόσο αργά για μια ανάσα;
Η εκδίκηση των ονείρων
Love...only love...
Οι στιγμές πάντα θα μάς λυτρώνουν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΥΡΤΕΣ

Ό,τι περνά μπρος απ' τα μάτια
Τα στυλβώνει
Πετάρισμα
Και πάλι οι εικόνες κυρτές.
Χάδια που δε δόθηκαν
Πρόσωπα ερεβώδη.
Νοσταλγώ τους κεραυνούς
Που τα φώτιζαν.
Η γαλήνη του αναπόφευκτου.
Πολλά όσα δεν ψιθύρισα
Ή όσα σε συνέθλιψαν.
Μονόδρομος
Φορτίο.
Δεν έχω μάθει λίγο ν' αγαπώ...

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ο έρωτας έχει το σχήμα και την υφή
Που τού δίνουμε.
Συστατικό του πάντα η φωτιά
Κατάληξή του η στάχτη.
Μη σε φοβίζει το γκρίζο
(Εξάλλου, προέρχεται απ' το μαύρο)
Δεν είν' το έρεβος που ατενίζουμε
Μα η φευγαλέα χαραμάδα τρέλας.
Ποτέ δεν ταίριαξα με τους γνωστικούς
Ούτε καν ψιθύρισα τους δικούς τους σκοπούς
Αυτή η χαραμάδα όμως με μπερδεύει
Ακόμη.
Μίλα με βουβούς ψιθύρους
Δες με μάτια σβησμένα
Τραγούδα στις πλαγιές του Κιθαιρώνα
Ή στου Αρίωνα τα πέλαγα.
Το αίνιγμα της αγάπης
Θα μείνει πάντα άλυτο.
Πειράζει;

ΥΠΟΣΧΕΣΗ

Πολλά στις ζωές μας διαλύονται
Σαν τον πηλό του γλύπτη
Που παράτησε το πρόπλασμα
Στην αυλή
Και το αφάνισε η βροχή.
Σκέφτομαι όμως
Τ' αγάλματα που όντως τελειώσαμε
Δευτερόλεπτα που αγγίξαμε
Το Στερέωμα.
Τα κρατώ μέσα μου σαν κρύσταλλα
Ταγιαρισμένα τόσο καλά
Που αν και λάμπουν χαράζουν.
Ουλές χαράς
Που μάς κρατούν το χέρι
Όσο μένουμε στητοί
Με μάτια μισόκλειστα
Δεμένοι πάνω στο βράχο.
Μη φοβάσαι όμως, Πύργε των Αχαιών
Θα πεθάνουμε αντικρύζοντας κατάματα
Τον ήλιο.
Υπόσχεση.

ΑΣΗΜΙ

Μέρες περάσαμε πλεγμένοι
Ο ένας με τον άλλον
Στιγμές με το ασήμι
Των άστρων
Τα σώματα παιδεύονταν
Οι καρδιές αντάμωναν
Για λίγο
Όσο να πεις σ' αγαπώ.
Έφυγες νωρίς
Και τόσο άξαφνα
Που δεν πρόλαβα
Να σε νιώσω
Να κάνω το ασήμι σκόνη
Να σου στολίσω τα μαλλιά
Με ένα στεφάνι λατρείας.
Δε με πείραξε που δεν ήμουν
Εκείνη
Μα που δεν πάλεψες
Να γίνουμε
Εμείς.

ΝΑΡΘΗΚΟΦΟΡΟΙ

Άρχισα να λατρεύω
Τις ώρες που μού λείπεις
Στιγμές ζωής
Ή κομμάτια μας
Που ξέρουμε πως είναι εκεί
Και τα βιώνουμε
Μόνο τη νύχτα
Μόνο στη θλίψη
Μόνο όταν δε δειλιάζουμε.
Γλυκές πληγές
Ταξίδια μνήμης
Πότε με τον Απόλλωνα
Πότε με την Εκάτη.
Πολλά πράγματα δεν έκανα
Δεν τα λογίζω.
Ο Κρόνος μειδιά για με
Την ασυλλόγιστη
Που γιορτάζει όσα πρόλαβε
Και χαράζει όσα θα ρθουν
(Αν έρθουν...)
Οι Ερινύες ανήκουν αλλού
Πώς όμως πάντα μάς καταδιώκουν;
«Ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί
Βάκχοι δέ τε παύροι»*
Την αλήθεια σου την ξέρω μόνο εγώ...

*Πλάτων Φαίδων 69d

ΠΟΝΟΣ

Παίρνω τον πόνο σου
Και δε γίνεται τραγούδι
Ούτε καν μοιρολόι.
Ήχος κοχυλιού
Αδιόρατος
Θνησιγενής.
Μια μικρή ανάλαφρη ιριδίζουσα
Κλωστή σκοταδιού.
Ένα αμείλικτο αμόνι
Που όλα τα πλάθει
Σε σχήματα αλλότρια.
Ούτε συλλαβές δεν μπορώ να ταιριάξω
Σφάλισαν τα μάτια μου – το νιώθεις;
Το χνώτο σου ρόγχος της αγάπης μας
Ένας μήνας που 'γινε ψέμα
Αν και δεν ήταν.
Δε μου 'δωσες το γέλιο σου
Και ό,τι πήρα ήταν λειψό.

ΜΕΤΑΞΙ ΛΗΘΗΣ

Μετάξι λήθης
Ο δρόμος κενός
Εκτός απ' τα σκοτάδια μέσα μας.
Στέκουν κι αυτές οι φωτιές
Στην ακτογραμμή
Ευθυτενείς φρυκτωρίες
Πλάι σχεδόν
Όσο μια άβυσσος.
Δε φωτίζουν το πρόσωπό σου
Τα μάτια σου πάγος
(Η σκοτεινή πλευρά της Σελήνης).
Ίσως να μη μπορέσω ποτέ
Να σ' αγγίξω
Αυτό όμως δε με κάνει
Να σ' αγαπώ λιγότερο.

ΕΚΑΤΗ

Βαριά βήματα
Στο βοτσαλωτό της καρδιάς μου
Θραύσματα σιωπής
Που πετούν στον αέρα
Σαν πούπουλα.
Έλεγες μ' αγαπάς - θυμάσαι;
Ένας χωρόχρονος
Κενός από φιλιά.
Μόνο οι ήχοι της
Ατέρμονης πορείας
Προς κάποιο αμφίρροπο φως.
Σ' αυτό το κουβάρι αχτίδων
Δεν έχω πια καμιά θέση.
Η Εκάτη με ατενίζει
Κάθε που σε σκέφτομαι.
(Μόνο που δεν πιστεύω
Στην ύπαρξή της).
Δε θα με τιμωρήσει
Ίσως και να με αποθεώσει....

ΗΧΟΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

Κοιμάμαι μόνη
Κι ακούω τον ήχο της μοναξιάς σου.
Μικρές σταγόνες
Απαντήσεις ανεύρετες.
Δεν έχουμε γαλήνη χώρια
Μόνο έρημες νύχτες
Μια τρυφερότητα αξόδευτη
Σαν μικρά ρινίσματα
Από μετάξι.
Ένα φως σε άλλον ορίζοντα
Μια λάμψη
Σχεδόν τίποτε
Σχεδόν τα πάντα.
Άρωμα λεβάντας στο δωμάτιο.
Αντίκρυσσα την άβυσσο της ψυχής
Και δεν ήξερα εάν είναι της δικιάς μου
Ή της δικιάς σου.
Ασήμαντη λεπτομέρεια.

ΣΤΙΣ ΠΑΡΥΦΕΣ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Ήθελα να γευτώ το είναι σου
Εκείνο το καλοκαίρι.
Η θάλασσα δεν ήταν σύμμαχός μου.
Άκουγα τα κοχύλια
Να μου λεν ιστορίες αξεδιάλυτες
Πίσω απ' το βουητό της ματιάς σου.
Τα χείλη σου τα πόθησα
Ήθελα να τ' αγγίζω ατέρμονα
Πέρα απ' τον ορίζοντα του Πρωτέα.
Έλεγες μ' αγαπούσες...
Γέλαγα σαν ξεπρόβαλλες
Μ' όλες σου τις μορφές.
Δεν ήξερα, η ανόητη
Πως απ' το κορμί σου
Με τις χίλιες γεύσεις
Δε θα μου 'μενε τίποτ' άλλο
Από λίγο αλάτι
Στις παρυφές της Γλώσσας
Αυτής που αρνήθηκες να μου χαρίσεις.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΑΞΗ

Θυμάμαι το φτωχούλη Μπέρτολτ Μπρεχτ
Τώρα που ακονίζονται μαχαίρια.
Πάλεψα μόνη
Ζυμώθηκα.
Η λάμψη της καρδιάς
Σαν μικρό κουβάρι φως
Που συσκοτίζει την τελευταία πράξη.
Τα χρώματα με εγκατέλειψαν
Όσο ο αγώνας θέριευε.
Παλεύω με το μαύρο
Δαγκώνω τις σκέψεις μου
Όσο οι μορφές λιώνουν
Και γίνονται ροδόνερο.
Η φωτιές ακούγονται
Τόσο μα τόσο έντονα
Που τέλος θα μας συντρίψει
Το μεδούλι τους.
Ίσως.

ΑΠΟΗΧΟΙ ΑΓΑΠΗΣ

Πρώτη μέρα
(Μια απ' τις άπειρες)
Και μόνο ψηλαφίζουμε
Τις παρυφές του έρωτα
Της μοναξιάς το κέντρο.
Το χρώμα της απουσίας σου
Ξεθώριασε
Μια άβυσσος μπροστά
Και δεν είσαι πουθενά
Ούτε καν στο χαρτί.
Αν βάλεις στ' αυτί σου
Το αυγουστιάτικο κοχύλι
Δε θ' ακούσεις παρά
Λίγες απόκοσμες νότες.
Απόηχοι αγάπης...

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ

Το μακρινό σου χάδι με δάκρυζε
Ανεπίγνωστα
Ένα Σύμπαν απόστασης
Μ' αμφίβολα έτη φωτός
Δίνη τρυφερού κατακλυσμού στα μάτια
Πλεγμένη με λέξεις, χρώματα, ανάσες
Που με 'κανε πούπουλο και τέφρα.
Η μουσική που δεν ακούσαμε
Το τρέμουλο του έρωτα
Τα λιμάνια που γίναμε
Ένα σύννεφο αγάπης
Στο χρώμα του κυκλάμινου.
Μια συμφωνία ευαίσθητη σαν ποίημα
Αυτό θα είσαι
Χείμαρρος, δίνη, γυαλί
Το απόσταγμα της νιότης μου.

ΑΡΙΑΔΝΗ 2 (ΝΑΞΟΣ)

Τη νύχτα που με κράτησε
Στην αγκαλιά του
Ο Διόνυσος
Δεν κοίταζα τ' αστέρια
Μόνο έκλαιγα
Για τον άπιστο των μαύρων πανιών
Τον χείμαρρο με τον ήλιο στα τσίνορα.
Ένοιαζε θεός, μα δεν ήταν.
Το άγγιγμα του θεού μ' αφάνισε
Καθώς μέτραγα
Το βάθος της προδοσίας
Της μοναξιάς
Του έρωτα.
Πλεγμένες κλωστές αδιάλυτες
Όλο χρώμα
Ήταν τα χάρδια του
Και τ' άγγιγμά του λάμψη.
Έσβησε η μνήμη
Που μ' είχε κουρσέψει.
Η πράσινη θάλασσα αφάνισε
Τα χαλίκια του νου μου.
Δεν υπήρξες...

Περιεχόμενα

	σελ.
ΙΟΥΝΗΣ 2017	7
ΓΑΛΑΞΙΕΣ	8
ΑΠΟΡΙΑ	9
ΞΩΤΙΚΟ	10
ΚΟΥΡΟΙ ΗΜΙΤΕΛΕΙΣ	11
ΤΡΙΤΩΝ	12
ΣΤΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ	13
ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ	14
ΒΥΘΟΣ	15
ΤΟ ΤΕΛΟΣ	16
ΝΟΥΜΗΝΙΑ	17
ΕΞΑΪΛΩΣΗ	18
ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ	19
ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ	20
ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΡΕΙ	21
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΣΠΗΛΛΙΟΥ	22
ΣΠΕΙΡΑ	23
ΔΟΝΚΙΧΩΤΙΣΜΟΙ	24
ΛΕΞΕΙΣ	25
ΑΣΤΡΟΒΡΑΔΙΑ	26
ΑΡΙΑΔΝΗ	27
ΑΠΟΨΕ	28

ΚΟΜΜΑΤΙΑ	29
ΝΤΟΜΙΝΟ	30
ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΙΣ ΑΧΤΙΔΩΝ	31
ΙΕΡΟΥΡΓΟΣ	32
ΜΟΝΑΞΙΑ ΑΓΑΠΗΣ	33
ΝΗΡΗΙΔΑ	34
ΣΤΙΓΜΕΣ	35
ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΥΡΤΕΣ	36
ΑΙΝΙΓΜΑ	37
ΥΠΟΣΧΕΣΗ	38
ΑΣΗΜΙ	39
ΝΑΡΘΗΚΟΦΟΡΟΙ	40
ΠΟΝΟΣ	41
ΜΕΤΑΞΙ ΛΗΘΗΣ	42
ΕΚΑΤΗ	43
ΗΧΟΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ	44
ΣΤΙΣ ΠΑΡΥΦΕΣ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ	45
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΑΞΗ	46
ΑΠΟΗΧΟΙ ΑΓΑΠΗΣ	47
ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ	48
ΑΡΙΑΔΝΗ 2 (ΝΑΞΟΣ)	49

ISBN: 978-618-00-0744-2

νέο e-book

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς: 195